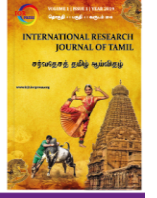

INTERNATIONAL RESEARCH JOURNAL OF TAMIL

சர்வதேசத் தமிழ் ஆய்விதழ்

அற இலக்கியங்களில் பொருளாதாரச் சிந்தனைகள்

ச.சிவகாமி அ.*

அ¹ தமிழ்த்துறை, டோக் பெருமாட்டிக் கல்லூரி, மதுரை, தமிழ்நாடு 625002, இந்தியா.

Economic Thought in epic Literature

S. Sivagami a,*

^a Department of Tamil, Lady Doak College, Madurai, Tamil Nadu 625002, India

Received : 17-04-2019
Accepted : 14-05-2019

ABSTRACT

Economy is important to run life as well as government. In other words, betterment of any individual as well a country depends on economy. 'Avvaiyaar' a Tamil poetess said 'when the conditions of the citizens raise automatically the status of the king raises.' "ThirukkuRaL" in one of its chapters on 'poruL syal vaha' (means of economy) talks about the various ways through which the government can build its economy through righteous means. The other epic literatures too have the same opinion. Man acts unethical in two conditions. One is poverty and the other is the desire for more wealth. Poverty is one of the factors of inequalities in economy. There are two status which encouragement to earn. One is poverty and the other is the unfulfilled desire for wealth. To fulfil either one, man tries to earn in unethical ways. Poor, because of their need, try unethical and theft is the foremost.

Keywords: ThirukkuRaL, Economy, epic Literature, Poverty

முன்னுரை

வாழ்க்கையை நடத்துவதற்கும் அரசை நடத்துவதற்கும் இன்றியமையாததாக விளங்குவது பொருளாகும். பொருளை அடிப்படையாகக் கொண்டே ஒவ்வொரு தனிமனிதரின் மேம்பாட்டிலிருந்து நாட்டின் மேம்பாடு வரை சார்ந்திருக்கிறது. அதனால்தான் ஒளவையார் 'குடியுயரக் கோனூயரும்' என்றுரைத்தார். பொருள் செயல்வகை அதிகாரத்தில் திருக்குறளானது பொருளை அறத்தின் அடிப்படையில் சேர்க்கும் வழிமுறைகளைக் கூறுகிறது. பிற அற இலக்கியங்களும் பொருள் சேர்த்தலை இதே போன்ற கருத்தைக் கொண்டிருக்கின்றன. பொருள் சேர்த்தலில் மனிதர்க்கு இரண்டு நிலைகளில்தான் அறமற்று செயல்படுகின்றனர் ஒன்று வறுமை. பிறிதொன்று பொருள்சேர்க்கும் ஆசை. வறுமை என்பது

பொருளாதார ஏற்றத் தாழ்வின் காரணிகளில் ஒன்றாகும். “மனிதனைத் தவறான முறையில் பொருள் ஈட்ட ஊக்குவிப்பது இருநிலைப்படும். ஒன்று வறுமை. மற்றது நிறைவேறாத ஆசைப் பெருக்கு. இவ்விரண்டில் ஏதேனும் ஒன்று நிறைவுபெறும் பொருட்டு முறைகேடான அறம் சாராத செயலில் பொருள் ஈட்ட முனைகின்றான்” என்று குறிப்பிடும் இக்கூற்றானது. சமூகத்தில் இருநிலைப்பட்ட மனிதர்கள் இருப்பதையும் செல்வ வளம் மிக்கவர்களும் முறைகேடான வழியில் பொருள் ஈட்ட முனைவர் என்பதை வெளிப்படுத்துவதாக அமைகிறது. ஏழைகள் தம் நிலை காரணமாக முறையற்ற பொருளீட்டலில் ஈடுபடுவர் என்று குறிப்பிடுவதில் திருடுதல் போன்ற செயல்களே முன்னிற்கின்றன.

பொருள் சேர்த்தல்

ஏழைகள் மட்டுமல்லாது பொருள் மிக்க உடையோரும் களவில் ஈடுபடுவதுண்டு. எவ்வாறாயினும் பொருள் சேர்த்தல் என்பது அறவழியில் நடைபெற வேண்டும் என்பதை அற நூல்கள் வலியுறுத்துகின்றன. இன்றைய பன்னாட்டுப் பெருமுதலாளியச் சூழலானது பொருளீட்டுவதில் அறங்களைப் பற்றிக் கவலை கொள்ளாத நிலை காணப்படுகிறது. அத்தகையோருக்கே,

“அறன் ஈனும் இன்பமும் ஈனும் திறன்அறிந்து
தீதின்றி வந்த பொருள்” (குறள்.754)

என்ற குறளில் பிறர்க்குத் தீங்கு நேராமல் உழைத்துச் சேர்த்த பொருளே அறத்தையும் இன்பத்தையும் பெற்றுத் தரும் என்று திருக்குறள் கூறுகிறது. பிறரைத் துன்புறுத்தி பெற்ற பொருள் என்பது களவு, கொலை, ஏமாற்றுதல் போன்ற செயல்களைக் குறிக்கிறது. பொருள் இல்லாதவரை எல்லோரும் எள்ளுவர் (குறள்.752) என்னும் குறளானது பொருள் இல்லாதவரை ஏளனம் செய்வர் என்று செல்வரை எல்லோரும் சிறப்பாக மதிப்பர் என்பது பொருள் சேர்த்தலுக்கான தேவையைக் கூறுகிறது. ஆனால் அப்பொருள் எத் தீய வழியிலும் பெற்றதாக இருக்கக் கூடாது என்றும் விதிக்கிறது.

“அருளொடும் அன்பொடும் வாராப் பொருள் ஆக்கம்
புல்லார் புரள விடல்” (குறள்.755)

என்னும் குறளில் பெரும் செல்வம் கிடைப்பதாயினும் அது அருளொடும் அன்போடும் வரக்கூடியதாக இருத்தல் வேண்டும். அவ்வாறில்லையாயின். அதனை விட்டு விட வேண்டும் என்று கூறுகிறது. இது போல,

“அல்லது செய்வார் அரும்பொருள் ஆக்கத்தை
நல்லது செய்வார் நயப்பவோ - ஒல் ஒலி நீர்
பாய்வதே போலும் துறைவ கேள் - தீயன
ஆவதே போன்று கெடும்” (பழமொழி.173)

என்ற பழமொழியானது முறையின்றி பொருளிட்டக் கூடாது என்றும் நல்லதை விரும்புவர்கள் தீய வழியில் பொருளீட்டுவதை விரும்பமாட்டார்கள் என்றும் தீய வழியில் சேர்த்த பொருள் விரைந்து அழியும் என்றும் கூறுகிறது. செல்வம் வரும் வழியென சில செயல்களைச் சிறுபஞ்சமூலத்தின்,

“கைம்மாறும் அச்சமும் காணின் பயம் இன்மை
பொய்யம் மாறு நன்மை பயம் மெய்யம் மாறு
அருள் கூடி ஆர் அறத்தெடு ஐந்து இயைந்து ஈயின்
பொருள் கோடி எய்தல் புகன்று” (சிறுபஞ்ச.207)

என்னும் பாடலடிகள் கைம்மாறு பாராமல் உதவி செய்தலும், அஞ்சும் செயல்களுக்கு அஞ்சுதலும் நல்லோரைக் காணின் அஞ்சாதிருத்தலும், பொய்யாமை, அருள், அறம் ஆகியனவற்றைச் செய்து வாழ்வோரிடம் செல்வம் கோடி கோடியாகச் சேரும் என்று குறிப்பிடுகின்றன. இவ்வாறு அறம் சார்ந்து பொருளீட்டுவதை அற இலக்கியங்கள் வலியுறுத்துகின்றன. இன்றைய பணிச் சூழலும், அரசியல் சூழலும் பொருளீட்டுவதில் பல்வேறு தீய வழிகளைக் கடைபிடிக்கத் தூண்டுகின்றன. ஊழல் மலிந்த நிர்வாக அமைப்புகள் காணப்படுகின்றன. இத்தகையோர் விரைந்து அழிந்துபடுவர் என்பதையே அற இலக்கியங்கள் உணர்த்துகின்றன.

பொருளற்றவரின் நிலை

பொருளே வாழ்நிலையைத் தீர்மானிக்கும் காரணியாக பண்டைய காலத்திலும் இன்றைய சூழலிலும் விளங்குகிறது. இன்றைய சூழலில் பொருளுடைமை என்பது அடிப்படை வசதிகளை மட்டுமல்லாது ஆடம்பர வாழ்வையே குறித்து நிற்கிறது. பொருளில்லாதவர்கள் என்ற சொல்லில் அடிப்படை வசதிகளற்று இருத்தல் என்றில்லாமல் ஆடம்பர வாழ்வையும் சொத்துடைமையையும் குறித்து நிற்கிறது. மிகுதியான சொத்தில்லாதவர்கள் பிறரால் மதிக்கப்படமாட்டார்கள் என்ற பொருளிலேயே அற இலக்கியங்களும் கூறுகின்றன. பொருளில்லாதவர்களை உறவினர்கள் கூட மதிக்கமாட்டார்கள் என்று கூறுவதைக் காணலாம். “காசுக்கு உதவாதவர்களையும் மதிக்கும்படி செய்வது பொருள் ஆகும். இல்லாதவனைக் கட்டிய மனைவியும் விரும்பமாட்டாள். பொதுவாக அனைவரும் எள்ளுவர். செல்வர்களும் சிறப்புகள் செய்யார். பொருள் என்னும் ஒளி விளக்கு வறுமை என்னும் இருளை அகற்றும் எந்த இடத்திலும் அவர்கள் எதனையும் சாதிக்கலாம்”² என்று பொருளற்றவர்க்கும் பொருளுடையவர்க்கும் உள்ள வேறுபாட்டினை விளக்குகிறார் ர.சீனிவாசன். பொருளில்லாதவர்கள் ஏழைகள் என்றும், வறுமையில் வாழ்பவர்கள் என்றும் கருதப்படுவது இயல்பாகும். ஆனால் பொருளில்லாதவர்களை

அற இலக்கியங்கள் பொருளைச் சேர்ப்பதில் நாட்டமில்லாத, உழைப்பதில் நாட்டமின்றி சோம்பித் திரிபவர்கள் என்னும் கருத்தில்தான் பொருளற்றவர்கள் பழிக்கப்படுவர் என்று கூறுகின்றன எனலாம். பொருளற்ற நிலையை,

“அருள் இல்லார்க்கு அவ்உலகம் இல்லை பொருள்இல்லார்க்கு
இவ்உலகம் இல்லாகியாங்கு” (குறள்.247)

என்னும் குறள் அருளையும் பொருளையும் எதிரிணைகளாகத் தருகிறது. அருள் இல்லாதவர்கள் அதாவது இறைவனை வழிபடாதவர்களுக்கு மேல் உலக இன்பம் கிட்டாது என்றும் பொருள் இல்லாதவர்கள் புவியில் மதிப்புடன் வாழ முடியாது என்ற கருத்தைத் தருகிறது. உலக இன்பங்களை அடைவபவனாக பொருளுடையவன் திகழ்வான் என்று சிறுபஞ்சமூலம் “பொருளுடையான் கண்ணதே போகம்” (சிறுபஞ்ச.1) எனக் குறிப்பிடுகிறது. ஏழை சொல் அம்பலம் ஏறாது என்ற முதுமொழிக்கு ஏற்ப பொருளற்றவரின் குரலை யாரும் மதிக்கமாட்டார்கள். இதனை,

“நல்ஆவின் கன்று ஆயின் நாகும் விலைபெறாஉம்
கல்லாரே ஆயினும் செல்வர் வாய்ச் சொல்லும்
புல்ஈழப்போழ்தின் உழவே போல் மீது ஆடி
செல்லாவாம் நல் கூர்ந்தார் சொல் (நாலடி.12.மெய்யம்.5)

கல்வியற்றவர்களின் சொல்லை விட செல்வமுடையவர் என்றால் அவருடைய சொல் வெல்லும் சொல்லாகக் காணப்படும். ஈரமில்லாத நிலத்தில் விதைத்த விதை முளைக்காது என்பது போல ஏழையின் சொல் யாராலும் மதிக்கப்படமாட்டாது என்று குறிப்பிடுகிறது.

பொருளில்லாதவர்கள் தம் சுற்றத்தாரையும் நண்பர்களையும் கூட இழக்க நேரிடும் என்பதனை,

“ஆர்த்த பொறிய அணி கிளர் வண்டு இனம்
பூத்து ஒழி கொம்பின் மேல் செல்லாவாம் - நீர்த்து அருவி
தாழா உயர் சிறப்பின் தண் குன்ற நல் நாட-
வாழாதார்க்கு இல்லை தமர்” (நாலடி.29.இன்மை.10)

என்னும் பாடல் குறிப்பிடுகிறது. செல்வத்தைக் கொண்டிருக்காதவர்கள் புள்ளிகள் கொண்ட வண்டுகள் மலர்களை உதிர்த்து விட்ட கொடியை நோக்கி செல்லாது. அது போல சுற்றத்தினரும் பொருள் இழந்து வறுமைத் துன்பத்தில் இருப்பவர்களை நோக்கி செல்லமாட்டார்கள் என்று குறிப்பிடுகிறது. வறுமையில் இருப்பவர்களிடம் உறவினர்களும், நண்பர்களும் செல்லமாட்டார்கள் என்னும் கருத்தானது. பயன்வாத

அடிப்படையிலானது. வறுமையில் இருப்போரால் எவ்வித நன்மையும் கிடைக்காத போது அவர்கள் வேண்டாதவர்களாக மாறி விடுவர் என்பது பயன்வாத அணுகுமுறையாகும். இத்தகைய செல்வமற்ற நிலையை யாரும் எய்தக் கூடாது உரிய செல்வத்தைப் பெற உழைக்க வேண்டும் என்பதையே அற இலக்கியங்கள் சுட்டுகின்றன. பொருள் இல்லாதவாறன் இளமை எவ்விதப் பயனும் அற்றது என்பதை “பொருள் இல் ஒருவற்கு இளமையும்” (திஹகடு.1228) என்ற பாடலடி குறிப்பிடுகிறது. இவ்வாறு பொருளற்றவர் புகழ்ப்படாமல் இகழ்ப்படும் சூழலை அற இலக்கியங்கள் விவா஑்க்கின்றன. இன்றைய சூழலிலும் இஃது உண்மையெனவே காணப்படுகின்றன. பொருளற்றவரை யாரும் மதிக்கவோ, அவருடைய சொல்லுக்கு மதிப்பளிக்கவோ மாட்டார்கள். பொருள் இல்லாதா஑ன் வீடு தேடி உறவினர்களும் வர மாட்டார்கள். எனவே செல்வத்தை ஈட்டுதல் இன்றியமையாதது என்று அறிவுறுத்துகின்றன.

பொருளுடையோர் கொள்ளும் சிறப்பு

பொருளற்றவர்கள் பிறரால் விலக்கப்படுவார்கள் என்று கூறும் வகையில் பொருளுடையோர் சிறப்பெய்துவர் என்பதையும் காணமுடிகிறது. அப்பொருள் அறவழியில் சேர்ந்த பொருளாக இருந்தால்தான் சிறப்பெய்துவர் என்றும் கூறப்படுகிறது. பொருள்மிக உடையோரே சமுதாயத்தில் மதிக்கத் தக்கவர் என்றும் அவர்கள் கூறும் சொற்களே பிறரால் மதிக்கப்படும் என்றும், சமுதாயத்தில் உயர்ந்தோராக அவர்களே கருதப்படுவார்கள் என்றும் அற இலக்கியங்கள் கூறுகின்றன. இன்றைய உலகமயச் சூழலிலும் பொருளுடையோரே அனைத்துப் புகழுக்கும் உரியவர்களாகக் கருதப்படுகின்றனர். பொருளற்றவர்கள் சமுதாயத்தின் விளிம்பு நிலையினராகக் கருதப்படுகின்றனரே அன்றி புகழுக்கும் பெருமைக்கும் செல்வ மதிப்பே தலையாயதாகிறது. செல்வத்தால் செய்ய முடியாதது எதுவுமில்லை என்ற நிலையே இன்று நிலவுகிறது “ஏழை எளியவர்களுக்குத்தான் சட்டமும் நீதியும் கட்டாயமாகப் பின்பற்றப்பட வேண்டும் என்ற நிலையே தவிர பணக்காரர்களுக்கு அந்த நீதியும் சட்டமும் கைகட்டிக் கொண்டு சேவகம் செய்வதைக் காணமுடிகிறது”³ என்னும் கூற்றானது சட்டத்தையும் நீதியையும் கூட செல்வமுடையவர்கள் தம் கைக்குள் அடக்கிக் கொள்வர் என்பதைக் கூறுகின்றது. அற இலக்கியங்கள் இத்தகைய சூழலைச் செல்வர்களின் பண்பாகக் கூறாவிட்டாலும் செல்வமே சமுதாயத்தில் வாழ்வதற்கானத் தகுதியைப் பெற்றுத் தரும் என்று கூறுகின்றன.

“குன்றேறி யானைப்போர் கண்டற்றால் தன்கைத்தொன் றுண்டாகச் செய்வான் வினை” (குறள்.758)

என்னும் குறளானது மலைமேல் நின்று கொண்டு யானைப் போரை எளிதாகக் கண்ணுறுவது போல செல்வம் மிக்கு உடையவன் தன் செயலில் வெற்றி காண்பது எளிது என்று குறிப்பிடுகிறது. வெற்றி கொள்வதை வழக்கமாக்கிக் கொள்ள வேண்டும் என்றால் பொருளைக் கைக் கொள்ள வேண்டும். அதுதான் பகைவரின் செறுக்கருக்கும் வாள் என்று,

“செய்க பொருளை செறுநர் செருக்கறுக்கும்
எஃதனிற் கூரியதில்” (குறள்.759)

என்னும் குறளானது பகைவரிடமிருந்து தம்மைக் காத்துக் கொள்ளும் ஆயுதமாக அல்லது வாளாகப் பயன்படுவது பொருளாகும் எனக் கூறுகிறது. எனவே அதனை அடையும் வழிகளைக் கண்டடைந்து பொருளைச் சேர்த்துக் கொள்ள வேண்டும் எனக் குறிப்பிடுகின்றது.

“அருமை யுடைய பொருளுடையார் தங்கண்
கரும முடையாரை நாடார் - எருமை மேல்
நாரை துயில்வதியும் ஊர குளம்தொட்டுத்
தேரை வழிச்சென்றா ரில்” (பழமொழி.198)

என்னும் பழமொழிப் பாடல் கிணற்றை வெட்டியவர்கள் தவளையைத் தேடி செல்வார்களா என்பதுபோல செல்வமுடையவர்களைத் தேடி அவர்களுக்குப் பணிவிடை செய்பவர்களும் வந்து சேர்வர் என்று கூறுகிறது. செல்வர்களுக்கு எவ்வித குறையும் நேராது என்பதே இதன் பொருளாகும். “கல்லாரே ஆயினும் செல்வர் வாய்ச்சொல் செல்லும்” (நாலடி.12.மெய்.5) என்னும் பாடலடி செல்வமுடையவர் சொல் திறனுடையதாக வெளிப்படும் என்று கூறுகிறது. பொருளை அடையாதவன் உலைக்களத்தில் சுடப்படும் இரும்பைப் போலத் துன்பத்தை அடைவான் என்பதை,

“வடுஇலா வையத்து மன்னிய மூன்றில்
நடுவணது எய்த, இரு தலையும் எய்தும்,
நடுவணது எய்தாதான் எய்தும், உலைப் பெய்து
அடுவது போலும் துயர்” (நாலடி.மெய்.4)

என்னும் பாடலடிகள் பொருளை அடைந்தவனை முன்னுள்ள அறமும், பின்னுள்ள இன்பமும் தானே வந்தடையும் என்றும் பொருளில்லாதவன் உலைக்களத்தில் இரும்பைக் காய்ச்சுவது போலான துன்பத்தை அடைவர் என்றும் குறிப்பிடுகின்றன.

இன்றைய பொருள்மயச் சூழலிலும் பொருளில்லாதவர்கள் விலங்கினும் கீழாக மதிக்கப்படுகின்றனர். பொருளில்லாமல் வாழ்வதே இயலாத நிலை காணப்படுகிறது. பெருந்துன்பத்தில் ஆழ்த்தும் நிலையைப் பொருளில்லா சூழல் ஒரு மனிதனுக்கு வழங்குகிறது. பொருளே முதன்மையாகக் கருதப்பட்டு மனித மாண்புகள் அழிந்து வருகின்ற சமூகமாக இன்றைய சமூகம் மாறி வருகிறது. அதனால்தான் பொருளைத் தேடி ஒவ்வொரு மனிதனும் செல்ல வேண்டும் என அற இலக்கியங்கள் வலியுறுத்துகின்றன எனலாம். செல்வம் உடையவர்கள் தாம் கொண்ட செயலில் எளிதாக வெற்றி பெறுவர் “ஒல்லாது ஒன்று இன்றி உடையார் கருமங்கள் நல்லவாய் நாடி நடக்குமாம்” (பழமொழி.145) என்ற பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன. இவ்வாறு பொருளுடையவர்கள் பெரும் சிறப்பினை அற இலக்கியங்கள் வெளிப்படுத்துகின்றன. தற்காலத்திய மனிதச் சமூகத்திற்கும் இக்கருத்துக்கள் உகந்தனவாக அமைகின்றன.

முடிவுரை

பொருளாதாரம் என்பது அரசிற்கும் ஒரு குடும்பத்திற்கும் இன்றியமையாத ஒன்றாகும். குடும்பத்தின் செயல்பாடுகள் பொருளை மையமாகக் கொண்டே அமைகின்றன. வாழ்விற்குப் பொருளே இன்றியமையாதது. அதனால்தான் பொருள்வயின் பிரிவின் தலைவன் தலைவியை விடுத்து பொருள் தேடிச் செல்கின்றான் எனச் சங்க இலக்கியங்கள் குறிப்பிடுகின்றன. வாழ்வில் பொருளே முதன்மை என்றாலும் அதனைப் பெறும் முறைகள் அறவழியில் இருத்தல் வேண்டும். இன்றைய சூழலிலும் அறவழியில் ஈட்டும் பொருளிற்குத்தான் அற மதிப்பு உண்டு என்பதை அற இலக்கியங்கள் வலியுறுத்தும் கருத்துக்கள் வழி அறிந்து கொள்ளலாம். பொருளற்றவர் சமுதாயத்தால் மதிக்கப்படுவதில்லை. பொருளுள்ளவர்கள் சிறப்பு செய்யப்படுவர். தீயோரிடம் சேரும் பொருள் எவ்விதப் பயனையும் அளிப்பதில்லை. நல்லோரிடம் சேரும் பொருள் ஊர் நடுவில் பழ மரம் பழுத்தது போல பயன்தருவதாக அமையும்.

பார்வை நூல்கள்

- [1] தி.சே.சுப்பராயன், சேயோன்; இக்கால உலகிற்குத் திருக்குறள் தொகுதி-3, ப.16
- [2] ர.சீனிவாசன், திருக்குறள் செய்திகள், பக்.122-123
- [3] பா.கனிமொழி, பதினெண் கீழ்க்கணக்கு நூல்கள் உணர்த்தும் அரசியல் அறம், சர்வதேச தமிழ் ஆய்விதழ், 1 (2019) 12-53. <http://doi.org/10.34256/irjt1912>

References

- [1] T.S. Suparayan, Cheyon; Tricolor to the World Volume 3, p.16.
- [2] R. Srinivasan, Tirukkural News, pp. 122-123
- [3] B. Kanimozhi, Political Dhamma explained by eighteen Lesser Texts, International Research Journal of Tamil 1 (2019) 12-53. <http://doi.org/10.34256/irjt1912>

Funding: NIL

Acknowledgement: NIL

Conflict of Interest: NIL

About the License:

The text of this article is licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License